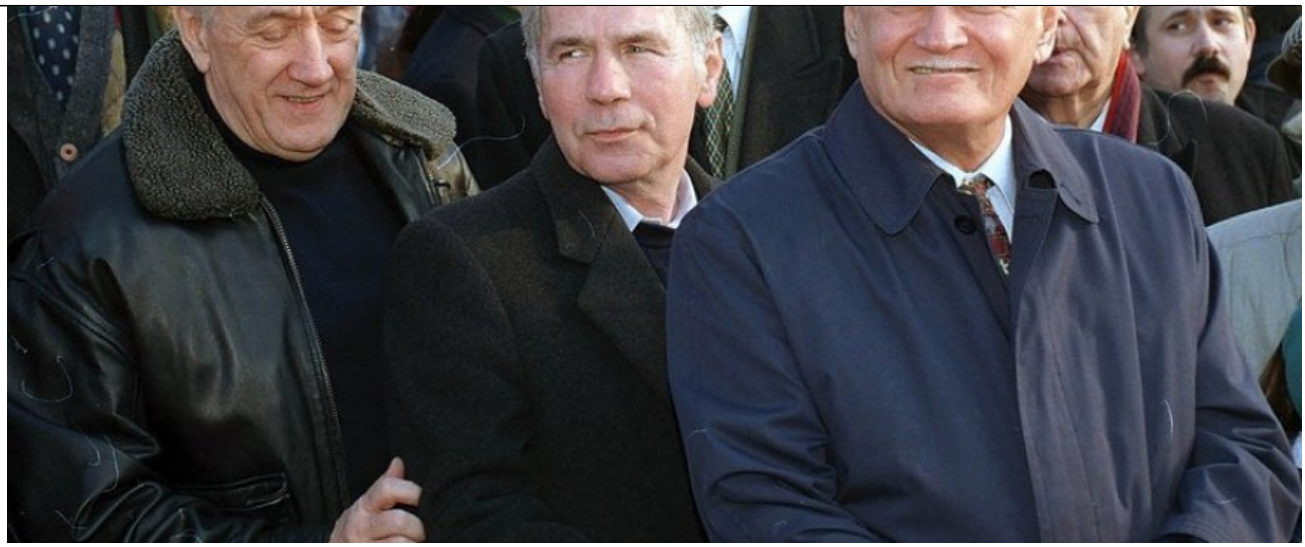

Csak álmodtuk a diktatúrát

2019 június 22. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az SZDSZ szörny? árnyéka...

Nem is kellett befolyásolni a sajtót és a közhangulatot a rendszerváltás idejében, mert szinte mindenki Nagy Imréék csendes újratemetését akarta. Ezzel a történelem-hamisító állítással jelentkezett Rainer M. János, az SZDSZ alapítótagja és egyik vezet? történésze. A valóságban a teljes magyar média a Párt és az állambiztonság kezében volt, és minden erejükkel a békés átmenet, a megbocsátás szükségességét hirdették. Nem véletlenül: így mentették át magukat. A radikális rendszerváltás elmaradt, a Hálózat emberei megszerezték a fontos pozíciók nagy részét, 1994-ben Horn Gyuláék összefogtak az SZDSZ-szel, lenyúlták és eladták, amit lehetett,. Hosszú évekig ez a társaság határozta meg a rendszerváltás, '56 és a kommunista diktatúra kizárólagos narratíváját, jelent?s részben az SZDSZ brancs kétségtelen szellemi t?kéjére alapozva. Most már nem, és ez nagyon fáj nekik. Minél több részletet látunk, annál világosabb, hogy cinkosai, vagy inkább partnerei lettek a Hálózatnak. Persze ha az eredettörténetet nézzük, mindig is oda tartoztak. Publicisztika.

> „Rainer M. szerint a sajtót és a közhangulatot amúgy sem kellett nagyon befolyásolni, az ügynöki aknamunka nélkül is a kegyeleti jelleg dominált, agresszív, széls?séges hangok nemigen jelentek meg az újratemetést megel?z? hetekben"

– a hvg.hu cikke szerint ezt találta mondani Magyarország és az ellenzék egyik legismertebb történésze Nagy Imréék újratemetésér?l. Akkora csúsztatás ez, amit egy politikustól vagy egy laikustól még el lehetne fogadni, de nem attól az embert?l, aki az 56-os intézetet vezeti. Vagyis, ha igaz, amit nyilatkozott (leteszi a lantot), mostantól már nem.

Rainer M. János elvileg a rendszerváltás egyik szakért?je, a régi SZDSZ-es vonal egyik megkopott, de kétségtelenül a hitelesebbek közé tartozó csillaga, a sztálinista uszítóból lett "demokrata" Vásárhelyi Miklós keménykez? lányának, a valamikor méltán rettegett Vásárhelyi Máriának régi harcostársa.

> **?k azok, akik régen, még 2010 el?tt bárkit kicsináltak, aki más narratívával próbált el?állni. Mostani elkeseredettségük abból fakad, hogy azt hitték, hogy 1956 és a rendszerváltás értelmezése mindig az övék lesz, csak az övék, ezért szaladgálnak az elmúlt években dühödt hörcsögökként az egyre sz?kül? kalickában. Bár legyenek inkább lemmingek ebben a hasonlatban – hiszen régen mindent felzabáltak, bedaráltak, ami az útjukba került.**

Ma már nem tényez?k. Fájdalmas lehet, de ez van, egész életükben k?keményen politizáltak, és most meglep?dtek, hogy a politika a fejükre csap. Pedig ez egy ilyen játszma – és éppen ilyenek a rossz vesztesek. Mint azok az évekig, évtizedekig a Fidesz mellett álló újságírók, akik néhány éve, Simicska Lajos ondó-állagú dobbantása idején hirtelen megvilágosodtak, és azóta a legszéls?ségesebb köpködést, árulást végzik, a lehet? legszánalmasabban törleszkedve a „másik" társasághoz, akik boldogan felhasználják ?ket. Abból élnek, hogy kiteregetik azokat a "titkokat", amikhez bels?sként jutottak hozzá.

Mint az a bájgúnár, akit azóta minden egyes ellenzéki értelmiségi légyottra meghívnak – nemzeti szín? tolldísznek. Elmondja, elsírja, amit kell, aztán megy haza.

Lenyúlták a múltkutatást is

De most vissza a Vásárhelyi-brancshoz. Kevesen tudják, hogy mennyire nehéz volt kutatni az állambiztonsági múlt után a kilencvenes években. Fiatal vagyok, én is csak hallomásból tudom. Sokan meséltek arról, hogy mennyire lassan vagy egyáltalán nem kaptak meg dossziékat, ha nem állt mögöttük ez az SZDSZ-es társaság, ha félhettek attól, hogy esetleg másról is írna, mint ami nekik megfelel. Elég megnézni azt az általános gyávaságot, kenegetést, amivel ezeket a témákat (rendszerváltás, kommunista diktatúra) kezelték.

A radikális antikommunizmusnak, a nemzetben való gondolkodásnak akkoriban nem volt helye. Még véletlenül sem írhatta meg senki, hogy sztálinistából nem lesz szalonna, mert, aki a hazáját egyszer már elárulta, az kés?bb is megteszi ugyanezt. De hát hogyan is engedték volna Vásárhelyiék ezt leírni? Mikor

lassan kiderül, hogy tényleg szinte mindenki mögött ott állt egy (vagy rögtön kett?) ÁVH-s***, egy kádári propagandista, egy i***mpexes vagy egy pénzügyminiszteri osztályvezet?***. Ez a gondosan kiválasztott, jellemz?en budapesti társaság volt kijelölve arra, hogy átvegye a hatalmat. Az MDF közbeszólt, vesztére.***

Aki ezt akkoriban megfogalmazta, rögtön náci lett, még akkor is, ha olyan távol áll t?le az antiszemitizmus vagy bármilyen sovinizmus, rasszizmus, mint mondjuk t?lem. Ha bárki a kilencvenes években írta volna meg a Hálózat rovatban megjelent cikkeket, egyrészt nem jelentek volna meg (melyik lap hozta volna le?), másrészt pillanatok alatt végeztek volna az illet?vel. Persze csak képletesen – mehetett volna takarítani. Vagy inni, ha nem bírja, t?ri a kiszorítást.

És természetesen nem is lehetett volna utánajárni így ezeknek a témáknak, nagyon kevés információ, irat jutott el azokhoz, akit veszélyesnek tartottak (lefordítva: nem volt velük), nem beszélve az internetr?l.

A Hálózat emberei a levéltárakban

A rendszerváltás után a levéltárban is számos egykori hálózati ember dolgozott, ?k tologatták, kezelték a dossziékat, képzeljük el ezt a lehetetlen helyzetet.

„Gézám, valaki a te anyagodat kéri" – és röhögnek. Ha valakit meg akartak támadni, le akartak járatni, gyorsan el?került a dossziéja vagy a hatos kartonja. De a szélesebb értelemben vett táboruk média-tábornokairól – Gyárfás Tamás***,*** Havas Henrik***, Aczél Endre –, a valóban veszélyes elvtársokról még véletlenül sem került el? soha semmi, és ha el?került – mint Aczélról – még véletlenül sem írtak.***

Bár Aczél katonai szolgálati múltja Belovai István átállása miatt már régen kiderült, ezt is nekünk kellett részletesen publikálunk*. Más nem akarta. Ha Pokorni Zoltánt kellett lejáratni, akkor viszont rögtön el?kapták az apja dossziéját (állítólag nem is a levéltárból) – holott ? egy bezsarolt ügynök volt, nem ÁVH-s tiszt. Rainer M.-ék – ahogyan mások is – akkoriban éltek és visszaéltek a szabad pálya lehet?ségével, máig ez a vonal határozza meg leger?sebben a történész-szakmát, ha megnézzük a kiadványokat és a vezet? szerz?ket, látjuk, hogy még mindig az ? narratívájuk uralkodik.*

A könyvkiadásról most ne is beszéljünk – ott még mindig azok határoznak meg mindent, akik a rendszerváltás során (Janikovszky János például ÁVH-s, bennfentes hátterével***) – megkaparintották a kiadókat.***

Ha valaki mégis mást akar írni, akkor jön egy öreg bolsevik (mint mondjuk a mára már teljesen megzavarodott TGM) vagy valaki más, és egy publicisztikában vagy interjúban azonnal lefasisztázza. [Persze akadnak, akik valóban annak t?nnek.] Ma már a régi, jól bevált antiszemita-kártyát sokkal nehezebb közröhej nélkül el?venni, így ezzel már ritkán élnek. Nem minden fegyver bevethet? örökké.

Csak a kapcsolataik maradtak és Ájrópa

Ez a társaság most úgy fest, mint a hangyaboly, amelyr?l leemeltük a rönköt. Mára jórészt kiszorult a hatalomból, csak a hálózatuk, a jó kapcsolataik maradtak meg, minden egyes sirámukból, szánalmas akciójukból azonnal cikkek születnek, a baráti sajtó készséggel megírja, még diktatúrázni is lehet, tiszta haszon.

A nyugati bekötés is megvan még, a m?velt Ájrópa, amely kimaradt a kommunista elnyomásból, viszont megvannak a régi-új társutasaik, Ájrópa, ahol Konrád György, Heller Ágnes ***vagy az*** ex-ÁVH-s társadalmi kapcsolat, Paul Lendvai ***még „hiteles ember" lehet. Ott sem teszi fel senki azt a kérdést, hogy hogyan is utazhattak ilyen szabadon mindenfelé ezek az üldözöttek? És miért mindenki balos, liberális közülük? Milyen rettenetes kínokat kellett átélnie a gy?lölköd? Vajda Mihálynak,*** amíg megajándékozták az amerikai ösztöndíjjal? ***Mit kellett tennie Lendvai elvtársnak, hogy éppen ? beszélgethessen Kádár Jánossal?***

Nem baj (de az), vége van. Öt perc hírnév, némi fáradt diktatúrázás, Orbán-Kádár-Horthy-Dzsingisz Kán-hasonlatok – ennyi maradt, nem sokkal több.

Nehéz lehet megemészteniük, de az SZDSZ-re a magyar történelem talán legszánalmasabb pártjaként fogunk emlékezni, hiába paktáltak le a posztkommunistákkal, hiába volt a kezükben a sajtó, hiába irányították a kultúrát és a történelemoktatást, hiába volt az övék Budapest, mérhetetlen g?gjük,

hatalomvágyuk és sérthetetlenségük mítosza tönkretette ?ket. Ez int? jel ma is.

Vélt “emberfelettiségükbe” buktak bele

Elhitték, hogy mindent megtehetnek és sebezhetetlenek, és úgy süllyedtek el a mocsárba, hogy azt tanítani lehetne. Mint a többiek. A szociáldemokratákat legalább háromszor felfalták a komcsik (1919 környékén, 1945 után és a rendszerváltás idejében), a kisgazdákat csak kétszer, de 1989-re az MDF-t és az SZDSZ-t is behálózták, és végül mind a négy párt elt?nt, elpárolgott mára.

> Itt a békés átmenet jutalma: a szégyenteljes privatizáció, az elmaradt felel?sségre-vonás, a történelmi pártok elt?nése, az ország kirablása, a magyar társadalom végzetes két táborra szakadása, a „merjünk kicsik lenni”, „nekünk semmi sem sikerülhet” általános gondolata.

Vegyünk mély leveg?t: még mindig élünk. Ahogyan Hamvas Béla a raktárban, úgy mi is túléltük ezt az id?szakot. És akkor nézzünk be újra a felemelt rönk alá: itt van nekünk ez az elárvult társaság, akiknek ötven-hatvanévesen kellett otthagyni az anyai (állami) eml?t. Kicsit kés?n kell feln?niük, és most megöregedve játsszák a csecsem?t.

> Itt vannak és ágálnak, Nagy Imrét féltik és a demokráciát, miután a kilencvenes évek közepén éppen utóbbit árulták el. És még mindig a fülünkbe akarják ordítani, hogy hogyan is történt pontosan, és egészen pontosan, és kizárólagosan pontosan ötvenhat és a rendszerváltás.

Nem nagyon kellett befolyásolni – sunyi történelem-hamisítás

„Rainer M. szerint a sajtót és a közhangulatot amúgy sem kellett nagyon befolyásolni, az ügynöki aknamunka nélkül is a kegyeleti jelleg dominált, agresszív, széls?séges hangok nemigen jelentek meg az újratemetést megel?z? hetekben” – olvasgatom újra ezt a mondatot, és továbbra sem hiszek a szememnek. Szombaton írtam meg azt a cikket, amelyben szerintem elég részletesen kifejtettem*, hogyan terjesztette a propaganda a „békés átmenet” gondolatát.*

> ***„Amúgy sem kellett nagyon befolyásolni”***

– mondja Rainer M. János, és nem tudom értelmezni.

> A nyolcvanas évek végén még a teljes magyar sajtó a Párt és az állambiztonság irányítása alatt állt, szigorúan titkos tisztek, ügynökök, titkos munkatársak és hivatalos kapcsolatok serege dolgozott a médiában, jellemz?en a legfontosabb pozíciókban.

Mivel az ebben az id?ben készült titkos iratok többségét eltüntették – és ezt Rainer M. is pontosan tudja –, nagyon kevés példát látunk arra, hogyan személy szerint hogyan irányította az állambiztonság a vezet? újságírókat és újságokat, de az újratemetéssel kapcsolatos dokumentumokból is nyilvánvaló, hogy éppen az történt, amit akartak.

> Létrejött a “semmib?l” egy rakás új médium: Reform, Nap-tv, Világ, Unió, stb. – és mindet oda tudom kötni a Hálózathoz. Nem igen tudnának mondani olyan fontos szerkeszt?séget, amelyet nem a Párthoz h?séges, a titoktartásban érdekelt elvtárs irányított.

Kádári propaganda: egy szinte tökéletesen m?köd? rendszer

Számtalan cikket írtam arról, hogyan m?ködött a kádári propaganda az ötvenes, hatvanas, hetvenes, nyolcvanas években, hogy minden egyes külpolitikai tudósító, MTI-munkatárs személye pontosan meg volt határozva, hogy hogyan üzemelt a hírszerzés Press-rezidentúrája.

> Azt is pontosan tudjuk, hogyan lettek kiszorítva a radikálisabb, valódi rendszerváltásban gondolkodó újságírók, akik nem f?szerkeszt?k vagy f?munkatársak, legfeljebb alkalmazottak voltak, és véletlenül sem jelentethettek meg cikkeket err?l a témáról (sem). Ugyanígy lettek kiválogatva és elhallgattatva a történészek, ugyanígy lettek kimazsolázva, odaejt?erny?ztetve a megfelel? politikusok, és kiemelve a radikális személyek.

*Ugyan már, még a fotósok (nincs ebben semmi lenézés, csak a közvélemény hajlamos alulértékelni a fotók erejét, a fényképészek befolyását) is a hálózat emberei voltak, magamban jókat röhögök, amikor az **Index Urbán Tamás csodálatos, unikális fényképeit ünnepli**, aki a galerikr?l, a börtönökr?l, a punkokról és gyakorlatilag az összes tiltott, izgalmas témáról riportokat készített, és egyszer sem teszik fel a kérdést: vajon hogyan tehette meg? Tényleg el kell hinnem, hogy magának fotózta le az összes galeri-tagot, rendszerellenes zenészt, és a fényképekb?l nem jutott esetleg a BM-nek is?*

> Nyilván egészen véletlenül került a rendszerváltás után éppen a Zsaru magazinhoz, ahol megtalálta, és archiválni kezdte a rend?rség fotó-archívumát. „Mázlim volt” – mondta munkásságáról a Magyar Narancsnak. Hát igen. Ahogyan mondjuk Friedmann Endrének, hogy éppen ? fotózhatott Vietnámban, meg a szigorúan titkos szovjet ?rbázison. Amikor meg nem, akkor Kubában segített az állambiztonságnak.

Antall hogyan ejt?erny?zött az MDF élére?

Ebben a diktatúrában minden pontosan ki volt találva, igen, Pozsgay Imre vagy Antall József szerepe is, aki az er?s kezdés után kevéssé er?sen folytatta. Valahogy mindig azok az emberek kerültek a kulcspozíciókba, amely pontosan megfelelt a magát átment? hatalomnak. Talán szerencséjük volt mindvégig?

> Miért nem beszélünk arról, hogy hogyan került a semmib?l, sokak értetlenségére Antall az MDF élére, és miért ? lett a miniszterelnök mondjuk Csengey Dénes helyett? Hogy aztán odamondja a képünkbe azt a cinikus mondatát („tetszettek volna forradalmat csinálni”), amit azóta sem tudunk megemészteni.

Hogy nem volt e furcsa, hogy saját egykori tanítványát és rokonát, Jeszenszky Gézát tette meg külügyminiszternek? Vagy, hogy egykori hálózati embereket, ismert komcsikat küldtek diplomatának nyugatra és keletre? Nem egyet, hanem tömegével. Például a f?kommunista titkos munkatársat, Várkonyi „Técsy” Tibort.

> Hogy semmiféle rendes átvilágítás nem történt? Hogy egyetlen f?kádert sem zártak börtönbe, de még kísérlet sem történt az egészre? Hogy szépen, nyugodtan, elegánsan végignézték, ahogyan a lábuk alól kilopják a sz?nyeget is? Tényleg ennyire tehetetlenek és naívak voltak?

A Békés átmenet papírforma gy?zelme

Mindez a békés átmenet következménye.

> Mindez a Csengey Dénes, Krassó György és a hozzájuk hasonló valódi rendszerváltók eltüntetésének, majd korai halálának a következménye.

„A hazai sajtó inspirációnkra, de t?lünk függetlenül is a konfrontáció elkerülésére, a gyász, a kegyelet megadására szólít fel.” – írták elégedetten egy 1989-es III/III-as iratban. Mivel tudjuk, hogy a sajtó állambiztonsági szempontból

talán a legfert?zöttebb terület volt, ebben a kijelentésben nincs semmi meglep?. Papírforma-gy?zelem volt. Mind ebben voltak érdekeltek.

> Az igazán gusztustalan, hogy harminc évvel kés?bb Rainer M. János úgy mondta vissza ezt a szöveget, mintha a csendes újratemetés és a békés átmenet lett volna az egyetlen járható út, és ebben semmilyen komoly szerepe nem volt a Pártnak és az állambiztonságnak. Pontosan ismeri az iratokat, pontosan ismeri a Hálózat erejét – így lesz ez a mondat színtiszta történelem-hamisítás, és az állambiztonsági játszma méltó lezárása.

Kádár Jánosék el?bb elárulták, majd zsebre vágták és megtévesztették a magyar népet.

> A forradalmárokat kivégezték és börtönbe dugták, ?ket és követ?iket kés?bb megfigyelték, lejáratták, izolálták, ?rültnek bélyegezték, alkoholizmusba vagy némaságra kényszerítették és a térkép szélére üldözték. Maradtak a kiegyez?k, a megegyez?k, egy kevés bátor, tenni akaró ember és manipulált, zavargásokkal, állítólagos visszarendez?déssel megfélemlített magyar társadalom, amely szabadságot akart, és azt minden áron.

A magyar nép, amelyet a kommunizmus alatt elnyomtak, bedaráltak és megf?ztek, akkor (1989) már és akkor még mit sem sejtett saját erejér?l.

> Arról, hogy a Párt és a Hálózat valójában fél, hogy 1989-ben még semmi sem d?lt el. Nem sejtettük, hogy talán ebben az irtózatos ellenszélben is esélyünk lett volna egy valódi gy?zelemre. Egy radikális rendszerváltásra – halottak, de posztkommunisták, reformkommunisták és kommunisták nélkül.

Nem a békés átmenet volt az egyedüli út, hiába szajkózzák ma is ezt a hazugságot.

> Eljött az ideje annak, hogy ünnepeljük, de annak is, hogy megírjuk, valójában mi történhetett. Hogy még egyszer ne fordulhasson el?.

Fotó: MTI

Mez? Gábor - www.pestisracok.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló